

om aftnarne. Fadern var en sträng och fordrande man, och senast klockan 6 skulle kvinnorna i huset sitta i väfstolet och vid spinrock.

Men hvad som ständigt skänkte glädje och uppriskning var den härliga Tännforsen, hvilken just under vintern var som alla praktfullast.

Marit kunde ingenting svara; hon skyndade upp till sin egen kammar och störde fortvild utåt den mörka skogen. Hon visste ju att Erik var fattig och att hon var eftersökt af flera af bygdens unga män, som hade gårdar att arva.

Det var strax före jul som Marit i skymningen kom ner från en af fabodarna, där hon på hyllorna ordnat de olika orstarne och hängt upp skinnor, korivar och bogar, som skulle utgöra julmaten.

Han ville lämna rummet, men Erik ställde sig i hans väg och sade nästan bedjande: — Fins det ingen möjlighet för mig att vinna ert samtycke? Fodra hvad som helst af mig och jag skall söka uppfylla det, bara ni låter mig hoppas på att en gång få Marit till hustru.

När brodern reste sin väg hade han upptäckt deras hemlighet. Han låtsades dock om intet, då han var övertygad om att fadern aldrig skulle ge sitt samtycke till att Marit gifte sig med en fattig karl.

En dag hade Marit sett fadern betrakta sig och Erik med en lång, misstänksam blick och hon kände sig beklämd och orolig, då hon mötte Erik nere vid forsén.

Jag kan ej resa härifrån utan att tala vid din far, Marit, sade Erik, han får då säga sin mening, förda att jag kommer tillbaka som en förmögen karl, hvad som helst, blott han låter mig hoppas att en gång få föra dig med mig till eget hus och hem.

Marit kunde ej återhålla en snyftning. — Du

känner ej far; han skall aldrig ge sitt samtycke, inte om vi båda honom därom natt och dag. Men äfven jag har en vilja, som ej ger fars efter, och blir jag ej din hustru, Erik, blir jag ej heller någon annans.

Erik fattade hennes hand och de sökte intala hvarandra förhoppningar, som de ej själva trodde på. Hastigt tystnade Marit; hon tyckte sig höra steg ofvanför deras huvuden och skyndade upp, då hon märkte att de varit för länge borta och lätt kunde öppnaka misstankar hos äfven andra än fadern.

Erik Mattson skall resa i nästa vecka; dia man blir han aldrig.

Marit kunde ingenting svara; hon skyndade upp till sin egen kammar och störde fortvild utåt den mörka skogen. Hon visste ju att Erik var fattig och att hon var eftersökt af flera af bygdens unga män, som hade gårdar att arva.

— Du får resa härifrån med forsta, nu Erik Mattson; våren är snart här, jag behöfver dig ej mera, och nu har du väl lärt dig nog på min gård.

— Jag får då tacka er så mycket för den tid som varit, Jan Ersson; äfven jag har tänkt på att lämna Tänngården, då tiden nu är långt liden. Jag har lärt mig mycket här och där till något som ej kan glömmas; jag har lärt mig, att man kan älska en människa mer än sin själ.

Jan Erssons ögon blefvo allt kallare och likgiltigare. — Jaså, du tror att du endast behöfver tala om en sak, som jag sett så tydligt de sista veckorna, för att få din önskan uppfylld.

— Han ville lämna rummet, men Erik ställde sig i hans väg och sade nästan bedjande: — Fins det ingen möjlighet för mig att vinna ert samtycke? Fodra hvad som helst af mig och jag skall söka uppfylla det, bara ni låter mig hoppas på att en gång få Marit till hustru.

Det kom en elak blick i Jan Erssons ögon, då han svarade: — Jag kan ju uppställa ett villkor, om du vill; du vet, att en björn flera gånger i vår har stulit getter och får ifrån mig, om du finner honom och för honom död till mig, får du Marit till hustru.

Han gick utan att vänta på svar. Erik vågade ej omtala sitt samtal med hustrunden för Marit, men det visste han, att antingen skulle han döda björnen, hvar den än fanns eller själv blifva dödad.

Ända till den dag han reste, bevakades han så noga, att han ej fick tillfälle att säga Marit mer än ett "farväl", och ett sakta "lita på mig". Han lämnade ej bygden utan stannade i en gård, en half mil från Tänngården för att därifrån söka reda på björnen.

När brodern reste sin väg hade han upptäckt deras hemlighet. Han låtsades dock om intet, då han var övertygad om att fadern aldrig skulle ge sitt samtycke till att Marit gifte sig med en fattig karl.

En dag hade Marit sett fadern betrakta sig och Erik med en lång, misstänksam blick och hon kände sig beklämd och orolig, då hon mötte Erik nere vid forsén.

— Jag kan ej resa härifrån utan att tala vid din far, Marit, sade Erik, han får då säga sin mening, förda att jag kommer tillbaka som en förmögen karl, hvad som helst, blott han låter mig hoppas att en gång få föra dig med mig till eget hus och hem.

Marit kunde ej återhålla en snyftning. — Du

fadern att sköta den. Nu finns intet spår af vare sig stugan eller gården, men för alla turister, som under sommaren besöka Tännforsén, visas den sten till hvilken björnen hoppade för att undkomma sin förfoljare, och den kallas än i dag för Björnstenen.

På Tärnskar.

Af Elaine.

Himlen stod hög och blå öfver hafsviken, och en bit upp mot bergsklinten lyste fru Drebergs pensionat för sommargäster hvitt mot de mörka granarna i skogsbrynet.

Hon stod stilla och såg djupt intresserad på en halfvuxen krabba, som hon fångat från stenen, där den legat i behaglig lättnad, och som nu fortvildt stredtade med alla de grågula benen för att komma loss från den okynliga flickhanden.

Den unga flickan rodnade häftigt, men knep ihop läpparne och satt oroligt tills båten lagt till vid bryggan och den seglande herrn gått uppför backen mot pensionatet.

Hvilket sjåp du ändå är, kara Elisabeth, tänkte hon, du var ju klädd ända ned till knäna, och du som afskyr allt hvad pryderi heter, Det måtte varit den nye, som moster talade om i går.

Vid frukosten presenterades den nykomne, docenten Haller från Uppsala, för de öfriga gästerna. Den första nyfikna, men höfligt dolda granskningen tycktes utfalla tillfredsställande, och ett lifligt samtal var snart i full gång omkring bordet, där änkefru Dreberg presiderade vid teköket.

— Hvar ha vi herr Eriksson och fröken Lennell i dag, frågade en fröken, tydligen på trettio-talet, men efter hennes dräkt att döma angelägen om förefalla fögre, och som blifvit föreställd som fröken Bergfeld.

— De seglade till Paradiset med Niklas tidigt i morse. Fröken Helling var också med, tillade den lilla fru Dreberg hastigt, ty fröken Bergfelds min föreföll henne menande, och hon var lika milt om sina frånvarande gäster som om de närvarande.

— Men hvar kan Elisabeth vara? Henne har jag inte alls sett till ännu.

— Här, moster, har du mig, alldeles precis som när du talar om trollen. Och i genomborren kom vår unga flicka från stranden, mörkonfrisk och leende. I sin tunna bomullsborg med den hvita nedvikna kragen, den korta kjolen, som lammade de små fötterna i hvita segeluddsskor fria och två långa flåtor, som hängde nedom midjan, såg hon ut som en skofflicka, nyss utsläppt från läxtväng och barnkammar.

— Men det fanns ingen i hennes mosters pensionat, som inte visste att Elisabeth för ett par månader sedan lyllt aderton år och att hon haft håret uppsatt hela sista vintern. Det var bara så här på sommaren hon låt flåtorna hänga därför att det var så varmt att ha det välsigade håret i en klump midt på huvudet, och hatten ville aldrig sitta ordentligt.

— Ah, vi ha sett hvarandra förut, eller hur? Det var ni som seglade förbi i morse när jag badade. Doktor Haller var till och med nog vänlig att hälsa på mig. Jag hade baddräkt, kära moster.

Fru Dreberg såg litet häpen ut, den goda själen, och fröken Bergfelds ögon voro fulla af ett outtaladt "shocking". Elisabeth lyste af förnöjelse. Hon hade fått karlen att rodnad. Och hon såg att han kände igen henne.

Men den nykomne svarade lika lugnt som om den förgäfliga rodnaden aldrig funnits:

— Var det ni, fröken, jag såg en liten tös, som lekte med en krabba, och det var henne mitt skämt gällde.

Elisabet var redan upptagen af sin smörgås. Endast en föraktfull höjning af öfverläppen visade hur lågt hon skattade hans omdömesmåga.

— Lilla Elisabeth, hur kunde du vara så oförsiktig att hälsa på en herre i den där backostymnen. I min ungdom åtminstone skulle den alls inte ansetts anständig. Du såg väl hur fröken Bergfeld tittade, förmanade fru Dreberg sin systerdotter när de en stund senare sysslade med matkorgarne till utfärden.

— Det var egentligen för den där gamla markattans skull jag talade om det, och så för den där nye. Moster hörde väl att det var han som hälsade och inte jag. Men jag stukade honom allt.

— Jag tycker docenten Haller ser hyggelig ut, och han fick så goda rekommendationer från professorn, som var här innan du kom. Och honom kunde man då alldeles lita på. Jag tar ju inte emot dem utan närmare underrättelser, och det skulle vara rysligt om det blefve några tråkigheter här.

— Jag för min del tycker att de hyggliga herrarna äro de oförgäfligaste, sade Elisabeth med en bestämd min, och med detta utslag af lifsvidmod knäppte hon igen locket på en korg, fullpackad till randen med stekta kycklingar, appetärtor, smörgåsar och kakor.

— Ska vi ta med oss allt det där? Det är fäsligt hvad folk ater mycket, moster!

— Du får väl se om du vill nöja dig med en blåkint eller en björnbärskvist när vi komma fram, skämtade fru Dreberg.

Skogslanda i strålände solsen och den lätta brisen, som gjort segelturen dit till en gladande dans på glittrande böljor, kom Haller att njuta i fulla drag. Med vidgade lungor drack han den doftande, hälsaltmatade luften.

Han hade kommit från Uppsalas dammiga gator och bruna å hit ned till ett litet pensionat, som en god vän rekommenderat, men han kände som om han lämnat inferno bakom sig och styrt rakt in i lustgårdens hamn. En förvånad känsla att kunna vara mäktigt en så stark lifsnjutning smög sig öfver honom, där han stod ensam på en bergskalle, högt öfver dalen och det pratande och skrattande sällskapet där nere.

Hans blick hvilade på skönhet hvart den såg. Det blåa, vida vattnet, där han anade svalka och ny lifskraft, den splittrade kusten med skär vid skär, nakna och gråa eller klädda med mossor och ljung i mjukaste, finaste färger. Och rundt omkring honom, nedanför klippan en af dessa oaser med den rikaste vegetation, som göra västerhavets vikar så lockande. Som dolda skatter mellan de allvarliga klippmassorna. Vilda rosor och björnbärbuskens skära slomlor klängde i hvarje skrevta, och mellan finbarriga enbuskar och yppiga ormbunkar smog kaprifoliens mjuka rankor med doftande blomkapslar. Fägring och grönska, solomflutna klippor, hvita segel mot blått vatten och en luft så ljuf och ren att hvart anddrag var en dryck af nya vällukter, denna naturens härliga symfoni grep Andreas Haller med sin trollmakt, och det var med en mindre själfuppskattande känsla än vanligt han betraktade sig själf som en länk i harmonien.

— Men där kom en ljus blus och en blå kjol på den lilla gängstigen från dalen upp mot berget. Sakerligen den lilla backfisken från i morgse, som redde sig så bra; och som hade fått honom, gamla karlen, att rodnad. Det var ju godomligt löjligt, men söt var hon, det kunde inte nekas, och Haller kände det som om hon ej symnerligen skulle störa hans stämning. Därför lät han henne lugnt gå på uppför berget i solhettan, fast han anade att hennes ärende rörde fru Drebergs matkorgar. Matkorgarne finga vänta.

Elisabet hade endast motvilligt lydt mosterns uppmaning att söka upp den nykomne, och nu stod hon och framförde hälsningen med den mest frammande stela höflighet hon kunde åstadkomma.

— Jaså, middagen väntar. Men, fröken Elisabeth, ni ser väl hur härligt här är. Jag är inte hungrig än, och vi åt så den frukost. Härvid såg han med en skälmaktig min ned på Elisabeth, som där hon stod ej nådde honom längre än till axeln. Men om han väntade att ett leende skulle mildra det unga ansiktets stela min, bedrog han sig, och han fortfor, ifrig att reparera misstaget:

— Så märkvärdigt med den där enen. Har ni märkt att kaprifolieranken vindat sig omkring stammen? Hon tyckte kanske han såg för dyster ut i den gröna rocken, och så gaf hon honom ett par blommor att sätta i knapphållet.

— Så är det ofta här. Elisabeth glömde sin roll af stäl höflighet och tittade intresserad på enbusken. Hon hade sett hur kaprifolieranken vindat sig omkring, enen många gånger förr, men hon hade aldrig tänkt på det som något särskildt. Nu var det, som om hon hört en vacker saga, som hennes fantasi vilde väfva vidare på.

— Slå er ned. Ni kan inte begära en vackerare soffa än den där mossbänken, broderad med styfmorsblommor och bellit. Och nu må ni se hvart ni vill, ni kan ändå inte upptäcka något fult — utom om ni ser på mig förstås, tillade han muntert, men jag får väl hålla mig i bakgrunden.

DR. MILLS' Anti-Pain Pills for Headache. The Little Tablets of the Little Pills are GONE. Take ONE. They Release Pain Quickly, leaving no Bad After-effects. 25 Doses 25 Cents.

Red River Valley Farm Land. I Clay and Wilkin Counties, Minn. Jag har till salu en lång lista af vackra förbättrade farmar, också ett antal farmar för utvete most handeltavlar eller annan redskap. Skrif till mig på engelska eller skandinaviska.

Sänd edra Hudar och Palsvaror. För bästa pris till det bästa, pärliga. Northwestern Hide & Fur Co. 200-202 First St. N., Minneapolis, Minn.

FRITT till våra kunder! Om ni sänder oss 10 namn och fullständiga adresser till sådana af edra vänner och bekantade som äro intresserade för goda böcker, så skicka oss ett exemplar af Humornisten. Detta är en ny bok full med lustiga historier, anekdoter och komiska illustrationer som visserligen är till ett pris af 25 cent.

Elegant Present. Brevfappor, vackert utstyrdt med blommor och vers, passande för alla möjliga tillfällen i lifvet. Lada med 12 ark och 12 kvadrat skädes portofritt vid enmanspartiet af 25 cents i förskätken. SCANDIA NOVELTY CO., 46 UNION BLOCK, ST. PAUL, MINN.

SVENSK-AMERIKANSKA Hönsboken. Handledning i köttin af Höns, Anker, Gås, Kalkoner, Parhöns etc. Utarbetad efter senaste och tillförlitliga amerikanska metoder. Med 73 illustrationer. INNEHÅLL. 1sta Afd. Inledning — Hönsälgarne — Hönsälgarne — Hönsens utöfning på skötsel — Hönsens näring — Konservering af ägg — Att bereda skåtkästen för marknaden — Hönsens sjukdomar. 2da Afd. Anker — Kalkoner — Parhöns — Gåsar — Kalkoner — Fårhöns och Parhöns. Pris, häfdat, 40 Cents. Portofritt tillskickat mot insändandet af beloppet. C. Rasmussen Publ. Co., 720-724 S. 4th St., Minneapolis, Minn.

Säker Fortjänst under vintermånaderna för alla som vill tjäna pengar. Vinsor genom att sälja. Svälj min som en gång följde mig till Sverige. Uvilliga gode vilkor tillbödes. Gratis offert kataloger och fullständiga uppgifter för agenter till C. RASMUSSEN PUBL. CO., 720-724 S. 4th St., MINNEAPOLIS, MINN.

FRITT! Fick-Kalender för år 1908 med almanack och annotationsbok för hvar dag i året. Vackert utbundet, innehållande fullständigt Atlas öfver Förenta Staterna och dess befolknings tillöppa 9 samt utöfna kartor, sista folkräkningen, upplysning om postförändringar, månkalender, mynt, mått, vikt, tilläggslag m. m. 6 eleganta Brev-Vykort från Sverige eller Finland samt ett 24-årigt, innehållande 115 olika synbilder af danske kungar, således fritt och för intet till alla som inom 30 dagar insänder 50 cents för 12 månaders prenumeration på "Svensk Familj Journal". Hvarje nummer innehåller från 16 till 20 sidor med korta intressanta berättelser och gäster samt utmärta illustrationer m. m. och bildar ett vackert komplett häfte. Dessutom erhallar hvarje ny prenumrator som sänder priset 1 En bok på 128 sidor, innehållande en samling nya och intressanta berättelser af olika svenska författare. Kom ihåg — En oombärlig handbok för hvar dag i året. 4 vackra brevvykort från gamla landet, som ni kan gläda vännen och bekanta med ett vackert och nyttigt häfte och derjemte en mygg bok med utmärkt lektyr samt en illustrerad tidning med goda bilder och berättelser. Allt detta skädes portofritt vid enmanspartiet af 25 cent. Money order c. r. förfrågan — Skrif alltid efter bok katalog och liberala tillägg till agenter och prenumrationslämna. C. RASMUSSEN PUBL. CO., 720-724 S. 4th St., Minneapolis, Minn.